Samson

Samson

Îndrumări înainte de naștere

Dumnezeu Își alege slujitorii înainte ca aceștia să se nască. El dă îndrumările cele mai detaliate cu privire la felul cum dorește ca ei să trăiască pentru gloria Lui și pentru binecuvântarea lor. Felul de viață al părinților lor este de asemenea foarte important. Vedem acest lucru clar în istoria lui Samson.

Manoah și soția lui nu aveau copii, din cauză că soția lui era sterilă. Într-o zi, Îngerul Domnului s-a arătat soției lui Manoah cu mesajul că ea avea să nască un fiu, care urma să fie nazireu pentru Dumnezeu chiar de la naşterea sa. El avea să înceapă să-l elibereze pe Israel din mâinile filistenilor. Soției lui Manoah i s-au dat instrucțiuni vitale cu privire la ceea ce nu avea voie să mănânce și să bea și cu privire la ceea ce trebuia să facă fiul ei. Viața pe care o trăim ca părinți și exemplul pe care îl dăm au o mare influență asupra copiilor noștri.

Femeia i-a spus imediat soțului ei ceea ce îi transmisese Îngerul. Este esențial ca părinții să fie într-o totală armonie în creşterea copiilor lor. Manoah s-a rugat ca omul lui Dumnezeu să apară din nou și să-i învețe cum să-l crească pe copilul pe care aveau să-l primească. Cât de important este ca părinții să se roage lui Dumnezeu pentru a fi îndrumați cum să-și crească copiii! Îndrumările date au fost repetate de Îngerul Domnului. Dumnezeu ne arată clar în Cuvântul Său cum să ne creștem copiii în disciplina și în mustrarea Domnului. Instrucțiunile Sale sunt pe deplin potrivite și eficiente. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ele și să avem grijă să le urmăm!

Satisfacerea voinței proprii

Samson s-a născut și, pe măsură ce creștea, Domnul îl binecuvânta, iar Duhul Domnului a început să-l miște. Ca nazireu, el trebuia să fie sfânt, separat pentru Domnul (Numeri 6.2,5,8). Scopul special al lui Dumnezeu pentru Samson era ca el să înceapă să-l elibereze pe Israel din mâna filistenilor (Judecători 13.5). Domnul nostru Isus „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru“ (Galateni 1.4). Fie ca noi să fim vase pentru cinste, sfințite și folositoare Stăpânului, pregătite pentru orice lucrare bună!

Din nefericire, Samson „a coborât“. Deși această expresie are și o semnificație geografică, ea este folosită adesea într-un sens moral. Vedem cum Samson a fost „atras și ademenit de propria lui poftă“ (Iacov 1.14), după care pofta avea să dea naștere păcatului, iar păcatul, odată făptuit, avea să aducă moartea. Dumnezeu le interzisese israeliților să ia în căsătorie femei din națiunile înconjurătoare.

Samson are mulți imitatori în ziua de astăzi. Dând la o parte voia clar exprimată a lui Dumnezeu, el le spune părinților lui să-i ia de soția o femeie filisteancă, pentru că acest lucru era potrivit în ochii lui! Ce contrast între el și Acela despre care citim că nu Și-a plăcut Lui Însuși și că întotdeauna a făcut lucrurile plăcute Celui care Îl trimisese (Romani 15.3; Ioan 8.29)!

Copiii trebuie să-i cinstească pe părinții lor. Astfel, chiar omenește vorbind, Samson avea o atitudine cu totul nepotrivită față de părinții lui. Dumnezeu însă avea să folosească această cumplită voință proprie pentru a-Și împlini scopurile.

A păstra un secret

Când s-a coborât din nou la Timna, lui Samson i-a ieșit în cale un leu. Samson l-a sfâșiat cu mâinile goale, iar când s-a întors pe același drum, a găsit miere în trupul leului. A luat din această miere, a mâncat și a dat și părinților săi din ea. El a folosit această întâmplare pentru a inventa o ghicitoare pe care a spus-o celor treizeci de însoțitori filisteni la ospățul de nuntă, punând un rămășag că nu aveau s-o rezolve.

Samson nu le spusese părinților săi despre leul ucis, nici de unde avea mierea pe care le-o dăduse. Vedem că Scriptura menționează acest lucru. Prin contrast, Domnul Isus a mărturisit: „Eu am vorbit deschis lumii; Eu întotdeauna i-am învățat în sinagogă și în templu, unde se adună întotdeauna iudeii, și n-am vorbit nimic în ascuns“ (Ioan 18.20). O lipsă de deschidere cu privire la viața sa este un pericol pentru creștin. Aceasta izvorăște adesea dintr-o conștiință rea. Cu toții trebuie să dăm socoteală lui Dumnezeu, însă trebuie să dăm socoteală și unii față de alții. O persoană tânără dă socoteală părinților ei. «Nu e treaba ta!» nu constituie niciodată un răspuns bun al unui creștin, atunci când este întrebat despre ceva din viața lui. Suntem mădulare ale Trupului lui Hristos și, astfel, suntem mădulare unii altora.

Samson a păstrat secrete față de părinții lui, iar apoi și față de soția sa. Acest lucru a avut ca rezultat o sărbătoare de nuntă tristă, o soție în lacrimi și o căsătorie ruptă. Deschiderea este absolut esențială pentru încrederea reciprocă dintre soț și soție care, la rândul ei, constituie o parte vitală a unei căsnicii fericite.

Dorința de răzbunare

După ce soția sa a dezvăluit răspunsul ghicitorii, Samson a omorât niște filisteni, de la care a luat hainele pe care le datora însoțitorilor lui. După aceea a plecat acasă cuprins de mânie. Când s-a întors, a aflat că soția sa fusese dată unuia dintre însoțitorii săi, așa că a prins trei sute de vulpi, le-a legat de coadă și a pus o făclie la mijloc, între cele două cozi, și astfel a dat foc holdelor filistenilor. Aceștia, la rândul lor, au omorât-o pe soția lui și pe tatăl ei, arzându-i în foc. Atunci Samson s-a răzbunat măcelărind pe mulți dintre ei.

Dumnezeu plănuise ca Samson să înceapă să-l elibereze pe Israel din mâna filistenilor. Din nefericire, atunci când Scriptura prezintă conflictele lui cu ei, motivația pentru acestea a fost mai mult răzbunarea, decât slujirea lui Dumnezeu.

Putem înțelege aceasta atunci când oamenii din lume vorbesc despre «a fi chit» și despre nevoia de a se răzbuna pentru nedreptățile suferite. Acest lucru vine tocmai de la urmașul lui Cain, Lameh, care, îndreptățindu-se pe sine, le-a spus soțiilor sale: „Am ucis un om deoarece m-a rănit și un tânăr pentru că m-a lovit“ (Geneza 4.23). Cât de diferit este exemplul Domnului nostru Isus, „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept“ (1 Petru 2.23)! „Nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ci dați loc mâniei, pentru că este scris: «A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul“ (Romani 12.19).

Lucruri contradictorii

Bărbații din Iuda l-au legat cu două frânghii noi și l-au predat filistenilor, care domneau peste ei. Prin puterea Duhului lui Dumnezeu, Samson a ucis o mie dintre vrăjmașii săi cu o falcă de măgar și a obținut astfel o mare biruință. Fiindu-i foarte sete, a strigat către Domnul, iar El i-a răspuns, făcând să țâșnească un izvor din stâncă. Samson a băut și s-a înviorat.

Ce biruință minunată a fost aceasta! Apoi Samson a judecat pe Israel timp de douăzeci de ani. La fel, Dumnezeu ne poate oferi mari biruințe și, de asemenea, perioade marcate de nevoi reale. Astfel de perioade se pot dovedi foarte binecuvântate pentru noi atunci când strigăm la El. Dumnezeu este credincios!

Din nefericire, ca și Samson, putem continua ani întregi în slujba pentru Domnul și pentru cei ai Săi, după care să dăm curs poftelor cărnii, într-un fel sau altul, ruinându-ne astfel mărturia. Satan, acuzatorul fraților, se va folosi de orice ocazie pentru a ne prinde în cursă.

Samson s-a sculat la miezul nopții, a smuls porțile cetății în care filistenii credeau că-l încolțiseră și le-a dus pe vârful dealului din fața Hebronului. Și noi putem câteodată să dăm rezolvare problemelor care ne apasă, dar cu ce preț!

De câte lucruri contradictorii dăm adesea dovadă în viețile noastre: experimentăm biruințele mărețe pe care Dumnezeu ni le dăruiește, binecuvântări și înviorări spirituale dăruite prin harul Său, după care, din cauză că ne complăcem rușinos în anumite pofte, ne ruinăm mărturia pentru Domnul! Să trăim tot mai aproape de Domnul, învățând mereu de la El și sprijinindu-ne pe El, pentru ca viețile noastre să aducă încontinuu glorie Numelui Său!

O chestiune de inimă

Samson intră din nou în încurcătură din cauza unei femei filistence. Cât de des a reușit Satan să dobândească biruințe împotriva celor ai Domnului, folosindu-se de femei nelegiuite și lipsite de scrupule! Samson, nazireul lui Dumnezeu, ar fi trebuit să fie atent, însă el era nazireu mai mult din punct de vedere exterior, în timp ce inima lui nu era cu adevărat dedicată lui Dumnezeu.

„Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4.23). În Scriptură, inima este sediul simțămintelor, al afecțiunilor și al priceperii. Inima credinciosului trebuie să-I aparțină Domnului, însă lumea o dorește și ea și își găsește plăcerea în a se juca cu simțămintele și cu afecțiunile celui credincios. La fel a procedat Dalila.

Ea l-a tot bătut la cap pe Samson, folosind argumentul dragostei pe care el ar fi trebuit să o aibă față de ea, până când acesta, în final, a cedat. Dalila a știut când Samson a cedat și i-a chemat pe filisteni, care i-au dat răsplata cerută. I-a ras cele șapte șuvițe de pe cap și acum el era în întregime prizonierul vrăjmașilor săi. Este inima noastră în întregime a Domnului?

O biruință tragică

Fără să--și dea seama că Domnul Se depărtase de el și crezând că se va putea elibera ca mai înainte, Samson a fost capturat de către filisteni. Aceștia i-au scos ochii, l-au legat cu lanțuri de bronz și l-au pus să le macine grâul în închisoare.

Această lume care L-a urât pe Domnul îi urăște și pe cei ai Săi. La fel ca în cazul lui Samson, lumea vrea să-i facă pe cei credincioși să lucreze ca robi pentru interesele ei și să fie motive de distracție pentru ea. Cei care L-au răstignit pe Domnul nostru au șezut apoi pentru a-L privi cum suferă și pentru a-L batjocori. Creștinii din Biserica primară au fost condamnați la moarte, au fost făcuți un spectacol pentru lume, atât pentru îngeri, cât și pentru oameni. La fel au suferit și alți credincioși de-a lungul veacurilor.

Părul lui Samson a început să crească din nou în închisoare. Samson s-a rugat ca Domnul să-i dea putere să se răzbune pe filisteni pentru cei doi ochi ai săi și a făcut ca templul lui Dagon să se prăbușească peste mii de vrăjmași ai săi. Tristul său epitaf a fost că el a omorât mai mulți vrăjmași la moartea sa, decât omorâse în timpul vieții sale – moartea lui a făcut mai mult pentru împlinirea scopului lui Dumnezeu cu privire la el decât făcuse viața sa întreagă.

Domnul nostru binecuvântat „umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul“ (Fapte 10.38). El L-a glorificat pe Dumnezeu în întreaga Sa viață pe pământ. Totuși, putem spune cu tot respectul că, prin moartea Sa, El a împlinit chiar mai mult decât prin viața Sa. Prin moartea Sa noi am dobândit mântuirea veșnică. Această mântuire deplină este acum oferită gratuit tuturor celor care doresc s-o primească.

clickbible.org